

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția a II-a civilă

Decizia nr. 1454/2015

Ședința publică din data de 27 mai 2015

Deliberând asupra recursurilor, din examinarea actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, secția a VI-a civilă la data de 2 noiembrie 2012, sub nr. x/2012, reclamanta S.C. A. S.A. în contradictoriu cu pârâtele S.C. B. S.A., S.C. C. S.A., S.C. D. S.R.L. și S.C. E. S.A., a solicitat tribunalului:

1. să constate caracterul ilicit al campaniilor de denigrare desfășurate de pârâte împotriva A. în perioada aprilie - mai 2012 (în legătură cu scoaterea de către A. a posturilor de televiziune F., C. și G. din grila de programe aferentă platformei H. I.) și în anul 2011 (în legătură cu cererea de deschidere a procedurii insolvenței și acțiunea în daune de 60 de milioane de euro formulate de J. împotriva A.);

2. să interzică pârâtelor să mai desfășoare în viitor campanii de denigrare cu privire la A.;

3. să oblige pârâtele în solidar la plata sumei de 5.000.000 RON reprezentând daune morale pentru atingerea adusă reputației A. prin campaniile de denigrare menționate mai sus;

4. să oblige pârâtele să difuzeze dispozitivul hotărârii, timp de o lună de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii, pe posturile de televiziune F., K., C., G., L. și M., atât sub formă de știre în cadrul tuturor emisiunilor de știri, cât și sub formă de croll cursiv difuzat la intervale de o oră în partea superioară a ecranului, fără niciun comentariu din partea radiodifuzorului;

5. să oblige pârâtele să publice, pe propria cheltuială și în integralitate, hotărârea pronunțată în prezenta cauză în cinci cotidiene de largă circulație, respectiv N., O., P., Q., R. odată pe săptămână timp de o lună de la data rămânerii irevocabile a hotărârii, precum și pe toate paginile de Internet aparținând J. timp de o lună de la data rămânerii irevocabile a hotărârii;

6. să oblige pârâtele la plata în solidar a cheltuielilor de judecată.

Prin cererea precizatoare depusă la 5 februarie 2013, reclamanta a arătat că primul capăt de cerere formulat de societate având ca obiect constatarea caracterului ilicit al campaniilor media de denigrare a A. desfășurate de pârâte este un capăt de cerere de sine stătător și a solicitat soluționarea acestuia prin dispozitivul hotărârii.

La termenul din 22 martie 2013 tribunalul a luat act de cererea de renunțare la judecata cererii de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu S.C. D. S.R.L., în raport de prevederile art. 246 C. proc. civ.

Prin încheierea din 1 aprilie 2013, tribunalul a respins excepțiile inadmisibilității, excepția lipsei calității procesuale pasive și excepția lipsei de interes invocate de pârâtele S.C. B. S.A., S.C. C. S.A. și S.C. E. S.A. ca neîntemeiate.

La termenul din 14 iunie 2013, tribunalul a luat act de schimbarea denumirii societății pârâte S.C. E. S.A. în S.C. S. S.A.

Prin sentința civilă nr. 7208 din 13 decembrie 2013 Tribunalul București, secția a VI-a civilă a respins acțiunea, astfel cum a fost precizată, formulată de reclamanta S.C. A. S.A., în contradictoriu cu S.C. B. S.A., S.C. C. S.A. și S.C. S. S.A. (fostă S.C. E. SA) ca neîntemeiată și a luat act de renunțarea la judecata acțiunii formulate în contradictoriu cu pârâta S.C. D. S.R.L., prin lichidator judiciar T.

Împotriva sentinței civile nr. 7208 din 13 decembrie 2013 a formulat apel reclamanta A. S.A.

Prin decizia civilă nr. 1152/2014 din 27 noiembrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a VI-a civilă s-a admis apelul formulat de apelanta-reclamantă S.C. A. S.A. în contradictoriu cu intimatele-pârâte S.C. B. S.A., S.C. C. S.A., S.C. S. S.A. (fostă S.C. E. S.A.), și S.C. D. S.R.L., prin lichidator judiciar T.

A fost schimbată, în parte, sentința apelată în sensul că a fost admisă, în parte, cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu intimatele pârâte.

S-a constatat caracterul ilicit al campaniilor de denigrare desfășurate de intimatele pârâte împotriva apelantei în anul 2011 și în perioada aprilie - mai 2012.

Au fost obligate intimatele pârâte în solidar la plata către apelanta reclamantă a sumei de 5.000.000 RON, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral.

Au fost obligate intimatele pârâte să difuzeze dispozitivul hotărârii, de la data rămânerii irevocabile, timp de o lună, pe posturile de televiziune F. și C., sub formă de știre și de croll cursiv, difuzat la interval de o oră, în cadrul emisiunilor de știri.

Au fost obligate intimatele pârâte să publice pe propria cheltuială și în integralitate dispozitivul hotărârii, de la data rămânerii irevocabile timp de o lună, o dată pe săptămână, într-un cotidian de largă circulație.

Au fost obligate intimatele pârâte în solidar la plata către apelanta reclamantă a sumei de 81.241 RON cheltuieli de judecată aferente la judecata în fond și în apel.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de apel a avut în vedere, cu titlu preliminar, astfel cum a reținut și prima instanță, față de dispozițiile art. 103 din Legea nr. 71/2011 că răspunderea pentru faptele ilicite cauzatoare de prejudicii este guvernată de legea în vigoare în momentul săvârșirii fetei ilicite, în raport de obiectul și temeiul juridic indicat de către reclamantă în cuprinsul cererii introductive, dar și de data săvârșirii pretinselor fapte delictuale, 1 martie 2011 - 27 iunie 2011, respectiv aprilie mai 2012, că legea aplicabilă fetei ilicite ca izvor de obligații (răspunderea civilă delictuală) este C. civ. din 1864, art. 998 - 999 C. civ. pentru "campania" din anul 2011, respectiv dispozițiile Noului C. civ. (Legea nr. 287/2009) pentru campania de presă aferentă anului 2012. Totodată, raportat la specificul acțiunii cu care a fost investită, curtea de apel a reținut că în mod judicios tribunalul a făcut aplicarea dispozițiilor legislației speciale reglementate de Legea 504/2002 (legea audiovizualului), a deciziei nr. 187/2006 (în vigoare până la 11 martie 2001, abrogată prin decizia nr. 220/2011) privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual elaborate de Consiliul Național al Audiovizualului, precum și a art. 10 CEDO și a aplicării directe în dreptul intern a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (art. 20 Constituția României).

În speța dedusă judecătii, cu aplicarea directă a art. 10, a principiilor și a jurisprudenței CEDO raportate la Q. de exprimare, dar și a poziției privilegiate acordată libertății presei atunci când aceasta intră în conflict cu alte valori apărute în mod legitim, curtea de apel a apreciat că demersurile jurnalistice ale intimatelor din anii 2011 și 2012 au adus atingere reputației A. S.A. A priori, curtea de apel a reținut că art. 10 apără discutarea oricăror subiecte care interesează opinia publică în general, precum și faptul că, pentru a se asigura Q. presei, reglementarea convențională poate privi și unele aspecte ale activității economice sau politicii comerciale, o întreprindere, un profesionist, fiind expus în mod inevitabil la o supraveghere strictă a practicilor sale, atât de către concurenți cât și de către potențialii clienți, consumatori, beneficiari ai serviciilor oferite de către aceasta. Astfel, având în vedere obiectul de activitate al A. S.A., servicii de retransmitere a programelor audiovizuale, dar și al pârâtelor, precum și notorietatea de care se bucură ambele părți în spațiul public, curtea a constatat că litigiile dintre A. S.A. și U., aspectele legate de starea financiară a apelantei, dar și cele legate de transmiterea posturilor F., K., C., G. și L. reprezintă subiecte de interes general. Totodată, față de conținutul textelor transmise publicului, atât în anul 2011, cât și în perioada aprilie - mai 2012, instanța de apel a apreciat că acestea au caracterul unor judecăți de valoare, al căror adevăr nu poate fi verificat, reprezentând opinii sau aprecieri personale ale indivizilor, iar nu de fapte, protejate de art. 10, cu condiția ca ele să se bazeze pe niște fapte adevărate sau să fie susținute de o argumentație logică a autorului lor.

În ceea ce privește "campania de presă" din anul 2011, în legătură cu cererea de deschidere a procedurii insolvenței formulate împotriva A., instanța de apel a apreciat că intimatele nu au respectat principiul proporționalității, respectiv echilibrul care trebuie să existe între informarea publicului, exercitarea dreptului la Q. de exprimare de către intimate și dreptul la imagine, la reputație al apelantei. Astfel, reiterând concluzia că știrea privind formularea unei cereri de deschidere a procedurii insolvenței, reprezintă un subiect de interes general, având în vedere că aceasta nu a fost însoțită de o descriere a noțiunii stării de insolvență, a diferențierii existente între starea de insolvență și de insolvabilitate, a unui minim de informații privind legislația specială reglementată de Legea nr. 85/2006, a condițiilor, caracterelor și efectelor pe care aceasta le produce, în condițiile în care această procedură nu reprezintă un element de notorietate nici printre persoanele cu studii juridice, cu atât mai puțin pentru publicul larg, în condițiile în care chiar refuzul apelantei de a achita o anumită sumă de bani pârâtelor (sub rezerva dovedirii nerespectării obligației de a da) nu conduce în mod automat la deschiderea procedurii insolvenței, instanța de apel a constatat că reprezentanții pârâtelor au informat în mod incomplet și denaturat situația de fapt.

Pentru aceleași considerente expuse anterior, constând în prezentarea incompletă și selectivă, neînsoțită de explicații

ale terminologiei juridice folosite, a poziției apelantei asupra raportului juridic supus atenției publicului dar și a soluției definitive a instanței investite cu soluționarea acțiunii în pretenții reprezentate de obligarea A. la plata către intimat suma de 60 de milioane de euro, curtea de apel a apreciat că drepturile apelantei au fost încălcate și prin furnizarea acestor informații.

Sub alt aspect, în analiza aceluiași fapt delictual, și reținând că afirmațiile "creditorii cer falimentul A." și "datorie de 60 de milioane de euro A. la F." privesc situații de fapt, referitoare la o persoană cunoscută, indicată expres și în mod direct, astfel încât, ab initio, rezultatele sunt foarte grave, curtea de apel a apreciat că protecția acordată de art. 10 ziariștilor cu privire la informarea publicului pentru chestiuni de interes general reclamă ca aceștia să acționeze cu bună - credință, în scopul de a prezenta informații corecte, verificate și complete, în acord cu etica profesiei de ziarist. Mai mult, curtea de apel a reținut rolul eminent pe care îl joacă presa într-o societate democratică, dar și protecția conferită de art. 10, pe lângă substanța ideilor acesta protejând și modul lor de exprimare, precum și posibilitatea de a recurge la o anumită doză de exagerare, sau chiar de provocare, corolar al libertății presei. Ori, față de protecția extinsă conferită de art. 10 presei, prin raportare și la principiul conform căruia adevărul obiectiv al afirmațiilor nu reprezintă singurul criteriu luat în considerare, elementul determinant fiind dat de buna - credință a autorului afirmațiilor, curtea de apel a apreciat că modalitatea aleasă de către intimat de a comunica aceste două subiecte de interes public nu se circumscrie scopului demersului jurnalistic, respectiv informarea opiniei publice asupra unor chestiuni de interes general, și deci, de a-și îndeplini datoria de a răspândi informații și idei asupra unor subiecte de interes public, ci a avut numai intenția de a afecta în mod gratuit reputația apelantei.

În ceea ce privește derularea campaniei de denigrare din primăvara anului 2012, curtea de apel a apreciat că informațiile lansate în mass media de către intimat, legate de modalitatea de renegociere a contractului și de retransmitere a posturilor V. prin platforma H. a A. au fost de natură a manipula opinia publică și de a crea o percepție negativă asupra A.

Un prim aspect luat în considerare a fost acela că informațiile, opiniile și știrile transmise de către intimat nu au fost contestate de către acestea, nici la soluționarea cauzei în prima instanță și nici prin întâmpinarea la apel, divergența între părți fiind determinată de modalitatea de exercitare a dreptului la libera exprimare, respectiv dacă afirmațiile reprezentanților intimatelor reprezintă un atac personal, gratuit la persoana apelantei sau se încadrează în limitele prevăzute de art. 10 Convenția EDO, de dezbatere publică a unor chestiuni de interes general.

Pentru a proceda la analiza faptelor imputate intimatelor, Curtea de apel a constatat că dreptul apărut de art. 10 cuprinde atât Q. de opinie, cât și Q. de a primi sau de a comunica informații sau idei.

Raportat la existența relațiilor contractuale încheiate între părți, în concret la calitatea părților și la obiectul raporturilor juridice, curtea a apreciat că, și în analiza pretenției faptele delictuale aferente anului 2012, declarațiile, comunicatele de presă și știrile prezentate publicului, reprezintă informații de interes general. Potrivit înscrisurilor atașate la dosarul cauzei, curtea a constatat că, începând cu data de 20 aprilie 2012, intimatele au adus la cunoștința publicului următoarele știri, intitulate "nu cedăm șantajului A.", "C. boicotată de A.", "abuz grav al A.", "A. își sfidează abonații", "Jeg portocaliu", iar prin reprezentanții săi, respectiv W. și X., comentariile:

"este fără îndoială un joc interesant și manevrat, îndreptat în special împotriva C.; evident că ar fi ridicol să nu remarcăm extraordinara coincidență între momentul ales pentru a face liniște în eter și debutul campaniei electorale; astfel de trucuri și operațiuni de șantaj nu ne vor face să tăcem; sunt ferm convins că acest abuz incredibil al A. se va întoarce împotriva puterii, pentru că împreună cu puterea a fost luată această decizie; ei vor să taie C. în anumite regiuni ale țării, ca să poată fura, acolo, în liniște de la banii publici, până la alegerile locale sau parlamentare".

Având în vedere calitatea deținută de W. în cadrul S.C. C. S.A., de director general, dar și profesia exercitată atât de către acesta cât și de către X. în cadrul programelor de televiziune transmise de către C., respectiv de jurnalist, ziarist, dar și poziția intimatului C., care nu a înțeles să conteste conținutul mesajelor transmise de către prepușii acesteia, nici în cadrul programelor ulterioare difuzării acestor mesaje, dar nici în fața instanței, curtea de apel a analizat și opiniile celor doi reprezentanți în contextul modalității de exercitare a libertății de exprimare a intimatelor.

Reiterând interpretarea potrivit căreia, pe lângă substanța ideilor și informațiilor exprimate, art. 10 protejează și modul lor de exprimare, dar și faptul că Q. jurnalistică include și posibila recurgere la o anumită doză de exagerare, de provocare, curtea de apel a apreciat că modalitatea de negociere, renegociere a contractului privind retransmiterea posturilor J. prin platforma H. a A. putea fi adusă la cunoștința publicului și fără afectarea drepturilor apelantei, în speță dreptul la imagine, garanție primordială din punct de vedere comercial pentru atragerea clientelei.

Pentru a concluziona în acest sens, curtea de apel a constatat că termenii "abuz", "abuz incredibil", "abuz grav", "sfidare

a abonaților", "jeg portocaliu", "trucuri și operațiuni de șantaj", constituie judecăți de valoare exprimate de o manieră ofensatoare, care nu era necesar a fi utilizate pentru a exprima o opinie negativă, intimele putând formula critici față de actele sau operațiunile pe care le impută A. și fără a recurge la expresii jignitoare. Astfel, chiar dacă presa joacă un rol esențial într-o societate democratică, este de necontestat faptul că aceasta nu trebuie să depășească anumite limite, în special respectarea reputației și a drepturilor altora iar ziaristii au în exercitarea profesiei nu numai drepturi, ci și îndatoriri și răspunderi. Mai mult, garanția oferită de art. 10 ziaristilor cu privire la relatarea chestiunilor de interes public este condiționată de comportarea lor cu bună - credință, în scopul de a oferi informații în concordanță cu etica jurnalistică. Totodată, chiar și în ipoteza în care s-ar reține adevărul obiectiv al afirmațiilor, aspect cu care instanța nu a fost însă investită, elementul determinant pe care curtea de apel l-a avut în vedere a fost buna - credință a autorilor afirmațiilor.

În speță, punând în balanță cele două interese contrare, respectiv dreptul ziaristului de a se exprima pe de o parte, și necesitatea de a proteja reputația A., vizată de discursul critic și comentariile aferente acestuia, curtea de apel a apreciat că Q. presei în chestiunea de interes general supusă atenției publicului, respectiv modalitatea de negociere a contractului și de retransmitere a posturilor V. prin platforma H. a A., nu a fost exercitată cu bună - credință de către intimele, acestea putând prezenta situația de fapt sau opinia acestora asupra pretensei situații de fapt și fără folosirea expresiilor injurioase.

În analiza atitudinii subiective a intimatelor, instanța de apel a luat în considerare și îndemnarea telespectatorilor să semneze petiții on line împotriva A., cât și îndemnarea acestora să renunțe la serviciile apelantei prin deconectare. În condițiile în care pârâtele au publicat și difuzat numai mesajele care susțineau poziția contractuală a acestora, au supus dezbaterii publice elemente contractuale interpretate în manieră proprie și necenzurate de către o instanță de judecată și fără a prezenta în aceeași manieră poziția contractuală a apelantei, instanța de apel a constatat că echilibrul garantat de art. 10, existent între consacrarea libertății de exprimare a opiniilor, judecăților de valoare în legătură cu diverse subiecte și exercitarea drepturilor fundamentale ale A. nu subzistă.

Astfel, instanța de apel apreciază că scopul intimatelor prin știrile difuzate, opiniile exprimate, acțiunile întreprinse, a vizat, în concret, o negociere favorabilă a contractului, prin afectarea imaginii A. față de abonații acesteia și potențialii clienți, scop care nu poate fi circumscris de nicio manieră exercitării cu bună - credință a libertății de exprimare.

În concret, instanța de apel a apreciat că intimele, prin comunicările, mesajele, opiniile transmise prin mijloacele mass media, au urmărit realizarea unui interes propriu, în detrimentul interesului general, de informare completă și obiectivă a subiectelor abordate, situație care nu poate intra sub protecția oferită de art. 10.

În aplicarea dispozițiilor art. 998 și următoarele C. civ. (pentru faptele din 1 martie 2011 - 27 iunie 2011), respectiv art. 1349, 1357 Noul C. civ. (pentru fapta aferentă perioadei aprilie mai 2012), față de specificul fetei curtea a apreciat că proba fetei ilicite, în speță exercitarea campaniilor de denigrare exercitate în anul 2011 și în perioada aprilie mai 2012 este suficientă pentru a prezuma cauzarea unui prejudiciu moral reclamantei, prin atingerea adusă imaginii, reputației și prestigiului, dar și raportul de cauzalitate între faptă și consecințele negative ale acesteia, acestea rezultând ex re, din însăși săvârșirea fetei. Totodată, având în vedere că obligația generală de a nu aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți este o obligație de rezultat, curtea de apel a reținut existența vinovăției pârâtelor în săvârșirea faptelor delictuale, nefiind incidentă nicio cauză care să o înlăture.

Având în vedere gradul ridicat de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse acestora, cu consecințe directe asupra imaginii, reputației și prestigiului reclamantei, calitatea specifică atât a autorilor cât și a persoanei lezate, mijloacele prin care au fost difuzate mesajele și comentariile, dar și impactul acestora asupra opiniei publice, precum și posibilitatea intimatelor de a folosi alte exprimări în cadrul dezbaterilor publice, instanța de apel a apreciat că suma de 5.000.000 RON, reprezintă o despăgubire adecvată prejudiciului moral suferit de către A. La evaluarea cuantumului prejudiciului, curtea a reținut rolul compensatoriu al daunelor morale, precum și faptul că, deși acestea nu pot fi probate, în concret, la stabilirea acestora s-a luat act de toate împrejurările obiective și subiective relevante în stabilirea unei sume suficiente și echitabile.

În ceea ce privește solicitarea apelantei de publicare, respectiv de difuzare a hotărârii, față de specificul faptelor delictuale, de modalitatea de săvârșire a acestora, dar și de calitatea părților, curtea a apreciat că repararea prejudiciului nu trebuie redusă doar la acordarea de despăgubiri bănești ci, se impune și o formă de reparație a prejudiciului moral în această modalitate. Asupra acestui aspect, raportat la fapta delictuală din perioada 1 martie 2011 - 27 iunie 2011, chiar dacă art. 998 și următoarele C. civ. nu prevedea în mod expres această modalitate de reparație, în virtutea principiului reparării integrale a prejudiciului, curtea a constatat că această solicitare nu este inadmisibilă. Pentru fapta din perioada aprilie - mai 2012 se va face aplicarea direct a dispozițiilor art. 253 alin. (1), (3) Noul C. civ.

Concluzionând, instanța de apel a obligat intimatele să publice pe propria cheltuială și în integralitate dispozitivul hotărârii, de la data rămânerii irevocabile timp de o lună, pe posturile de televiziune F. și C., sub formă de știre și de croll cursiv, difuzat la interval de o oră, în cadrul emisiunilor de știri, precum și într-un cotidian de largă circulație, timp de o lună, odată pe săptămână, apreciind că satisfacția echitabilă acordată reclamantei, precum și împiedicarea realizării, continuării sau repetării faptelor vor fi garantate în mod efectiv în această modalitate de publicare și difuzare.

În conformitate cu dispozițiile art. 274 C. proc. civ. și principiile răspunderii civile delictuale (răspunderea solidară a autorilor faptei delictuale), apreciind asupra culpei procesuale a părâtelor intimate în declanșarea prezentului proces civil, s-a dispus obligarea acestora, în solidar, la plata către apelanta reclamantă a sumei de 81.241 RON cheltuieli de judecată, aferente soluționării cauzei în fond și în apel.

Împotriva acestei decizii părâtele SOCIETATEA B. S.A., C. S.A., SOCIETATEA S. S.R.L. (fostă E. S.A.) și SOCIETATEA D. S.R.L. PRIN LICHIDATOR JUDICIAR T. au declarat recurs.

Pricina s-a înregistrat inițial pe rolul secției I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin încheierea de ședință nr. 490 din 18 februarie 2015 cauza a fost scoasă de pe rolul secției I civilă și trimisă spre soluționare secției a II-a civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu motivarea că: "vizează un litigiu între profesioniști în domeniul audiovizualului, observându-se, de altfel, că și până în prezent, în celelalte etape procesuale cauza a fost judecată tot de secțiile civile specializate în litigii cu profesioniști.

În atare situație, competența funcțională de soluționare a recursului revine secției a II-a civilă, în raport de prevederile Anexei 1 la hotărârea nr. 8 din 5 aprilie 2012 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție".

În acest fel secția a II-a civilă a fost investită cu patru recursuri declarate împotriva deciziei civile nr. 1152/2014 din 27 noiembrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a VI-a civilă și anume:

1. Recursul formulat de SOCIETATEA B. S.A. a fost întemeiat în drept pe dispozițiile art. 304 pct. 6, 7 și 9 C. proc. civ. și s-a solicitat, în principal, admiterea lui, casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel sau, în subsidiar, modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii apelului formulat de reclamantă.

Această recurentă a învederat instanței de recurs faptul că înțelege să critice decizia și prin raportare la celelalte recurente, având în vedere că, prin cererea de chemare în judecată s-a susținut existența unei răspunderi solidară a recurentei SOCIETATEA B. S.A. dar și a celorlalte recurente, iar prin decizie instanța de apel a dispus, fără a analiza aceste aspecte, plata prejudiciului suferit de intimată, în solidar de către toate recurentele. SOCIETATEA B. S.A. a susținut că faptele care înlătură sau diminuează răspunderea celorlalte recurente, profită în egală măsură și acestei societăți.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta SOCIETATEA B. S.A. a criticat, în esență, următoarele: faptul că instanța de apel a acordat mai mult decât s-a cerut pentru că a pronunțat o soluție în raport cu o parte față de care reclamanta a declarat că renunță la judecată precum și faptul că instanța de apel a omis să analizeze aspecte esențiale invocate de către această recurentă, iar hotărârea este dată cu încălcarea și aplicarea greșită a art. 10 din Convenție, art. 998-999, art. 1000 alin. (3), art. 1003 din vechiul C. civ. și art. 1349 din Noul C. civ., art. 3 alin. (1) și (2) din Legea nr. 504/2002, art. 30, 32 alin. (1), art. 40 alin. (1) și art. 64 alin. (1) lit. B), art. 65 lit. a) și art. 66 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Decizia CNA nr. 220/2011 și Codul deontologic al ziariștilor.

2. Recursul formulat de C. S.A. a fost întemeiat în drept pe dispozițiile art. 304 pct. 7 și 9 C. proc. civ. și s-a solicitat, în principal admiterea lui, casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel sau, în subsidiar, modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii apelului formulat de reclamantă.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta C. S.A. a învederat, în esență, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se sprijină, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 7 C. proc. civ., totodată fiind dată cu încălcarea și greșita aplicare a legii, mai precis a art. 1 și 3 din Legea nr. 504/2002; Decizia CNA nr. 220/2011, art. 10 din Convenție și a dispozițiilor art. 998, 999 și 1003 C. civ. de la 1864, precum și art. 1349, 1357, 1382 și 1534 C. civ., în cauză nefiind îndeplinite condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale - motiv de recurs prevăzut de art. 304, pct. 9 C. proc. civ.

Recurenta C. S.A. a criticat și faptul că hotărârea este nelegală și în ceea ce privește obligarea de a difuza dispozitivul pentru că nu există fapta ilicită care să justifice această soluție a instanței, iar reclamanta nu a înțeles să uzeze de dreptul la replică ori la rectificarea astfel cum este reglementat de dispozițiile art. 52 din Decizia nr. 220/2011 a CNA.

3. Recursul formulat de S. S.R.L. (fosta E. S.A., deși este înregistrat printr-un înscris distinct, el este absolut identic cu recursul formulat de C. S.A., așa încât nu se va relua conținutul lui, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciind că este suficientă această prezentare a lui, prin trimitere la cele susținute de recurenta C. S.A.

4. Recursul formulat de SOCIETATEA D. S.R.L. PRIN LICHIDATOR JUDICIAR T. a fost întemeiat în drept pe dispozițiile art. 304 pct. 6, 7 și 9 C. proc. civ.

Această din urmă recurentă a solicitat, în principal, casarea deciziei și trimiterea spre rejudicare instanței de apel, iar în subsidiar, modificarea ei, în sensul (a) să se ia act de renunțarea A. S.A. din fața instanței de fond, la judecarea tuturor capetelor de cerere față de societatea D. S.R.L. sau (b) respingerii cererii de chemare în judecată față de societatea D. S.R.L. ca nefondată.

În esență, recurenta SOCIETATEA D. S.R.L. a susținut că hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină - art. 304 pct. 7 din vechiul C. proc. civ., instanța a acordat mai mult decât s-a cerut pentru că s-a pronunțat cu privire și la ea, deși reclamanta renunțase la judecată în ceea ce o privește, decizia atacată fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor care reglementează răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie - art. 998, - art. 999 din vechiul C. civ. și art. 1349 din noul C. civ.

Intimata a depus la dosar întâmpinare solicitând să se respingă, ca neîntemeiate, recursurile formulate de AA. S.A., C. S.A. și S. (fostă E. S.A.) împotriva deciziei nr. 1152 din 27 noiembrie 2014 pronunțate de Curtea de Apel București să se admită, în parte, recursul declarat de D. și să se modifice decizia nr. 1152 din 27 noiembrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel București în sensul eliminării D. S.R.L. din dispozitiv, dar să respingă ca neîntemeiat recursul sub celelalte aspecte.

Intimata a subliniat că A. a renunțat la judecata cererii în contradictoriu cu D., dar nu a renunțat la judecata faptelor săvârșite de D. și nici la prejudiciul cauzat de aceasta.

Intimata a susținut că decizia recurată este temeinic motivată, la adăpost de criticile de nelegalitate formulate de către părâte, cu excepția soluției față de D. S.R.L., cu care este de acord să fie eliminată din dispozitiv.

Înalta Curte de Casație și Justiție, analizând decizia atacată prin prisma criticilor formulate și a susținerilor din întâmpinare, și găsind că o parte dintre acestea sunt întemeiate, va admite recursurile și va casa decizia pentru considerentele ce se vor expune în cele ce urmează.

Având în vedere că recurente, cu argumente asemănătoare, susțin aceeași poziție procesuală, raportat la temeiurile de drept invocate, Înalta Curte de Casație și Justiție va răspunde printr-un considerent comun celor patru recursuri. Totodată, față de soluția de casare cu trimitere, va analiza doar motivele care fundamentează această soluție, urmând ca instanța de apel să aibă în vedere și celelalte critici formulate de către recurente, pe care Înalta Curte la va expune, sintetic, la finalul considerentelor.

A. Cât privește motivul prevăzut de art. 304 pct. 6 C. proc. civ. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că el a fost în mod corect invocat de către recurente, dar numai o parte dintre argumentele invocate sunt găsite întemeiate și se rețin în prezenta motivare.

Dispozițiile art. 304 pct. 6 din C. proc. civ. nu reprezintă altceva decât expresia principiului disponibilității și al obligației instanței de a se pronunța doar cu privire la aspectele cu care a fost investită de către părți.

În prezenta cauză, se va analiza dacă instanța de apel, față de motivele de apel formulate de reclamantă, de petitul cererii de chemare în judecată, astfel cum acesta a fost modificat ca urmare a cererii de renunțare la judecata tuturor capetelor de cerere în contradictoriu cu societatea D. S.R.L. și de considerentele sentinței de primă instanță, a acordat sau nu acesteia mai mult decât solicitase.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată, așa cum aceasta fusese inițial formulată, s-a solicitat să se constate, printre altele, caracterul ilicit al unor fapte presupus săvârșite de societatea D. S.R.L., precum și caracterul ilicit al informațiilor diseminate în mediul public prin intermediul site-urilor x. Reclamanta, în baza principiului disponibilității, a susținut că prejudiciul ce i-a fost produs prin toate faptele ilicite cu care inițial investise instanța de judecată (deci inclusiv cele imputate societății D. S.R.L. și cele realizate prin intermediul site-urilor amintite anterior) este de 5.000.000 lei.

Prin cererea depusă la data de 15 martie 2013, A. a renunțat la judecata cererii în contradictoriu cu D. Prin încheierea din data de 22 martie 2013, dar și prin sentință, prima instanță a luat act de renunțarea la judecată. Mai mult decât atât, reclamanta A. nici măcar nu a apelat sentința primei instanțe și nici nu a formulat apelul în contradictoriu cu D.

Astfel cum rezultă din actele de procedură mai sus enunțate, A. nu a renunțat la însuși dreptul pretins, ci doar la judecată și doar față de D. Reclamanta A. nu a renunțat la judecata cererii de reparare a pretinsului prejudiciu cauzat acesteia ca efect al solidarității pasive, ci numai la judecată față de una dintre părâte.

La termenul din data de 22 martie 2013, în fața instanței de fond, în temeiul art. 246 C. proc. civ., tribunalul a luat act de renunțarea la judecata acțiunii formulate de S.C. A. S.A. în contradictoriu cu pârâta S.C. D. S.R.L., dar din dispozitivul deciziei recurate rezultă că instanța de apel o obligă și pe aceasta din urmă la plata sumei de 5.000.000 RON, în solidar cu celelalte recurente din prezentul dosar.

Pe cale de consecință, prin decizie a fost încălcat principiul disponibilității, întrucât A. a renunțat la judecată în ceea ce o privește pe pârâta D. și nici nu a formulat un apel în contradictoriu cu aceasta.

A dispune cu privire la efectele unor fapte care nu au fost analizate de către instanța de judecată și cu care instanța de judecată nu a fost investită să le analizeze, urmare renunțării la judecată, înseamnă a încălca principiul disponibilității, al contradictorialității și al dreptului la apărare al societății D. S.R.L., motivul de recurs invocat fiind fondat.

B. Cât privește motivul prevăzut de art. 304 pct. 7 C. proc. civ. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că el a fost în mod corect invocat de către recurente.

Potrivit dispozițiilor art. 261 pct. 5 C. proc. civ., hotărârea se dă în numele legii și trebuie să cuprindă, printre alte elemente, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile și susținerile părților.

Conform art. 304 pct. 7 raportat la art. 261 pct. 5 C. proc. civ., exigența motivării impune prezentarea coerentă și efectivă a examenului critic al magistratului de natură să susțină rezultatul deliberării, dar și concordanța argumentelor în raport cu aspectele deduse judecății de către părți.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, între garanțiile dreptului la un proces echitabil, dă eficiență art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ce înscrie și obligația instanțelor de judecată de a-și motiva deciziile. Curtea a statuat că art. 6 din Convenție obligă instanțele să își motiveze hotărârile, dar această obligație nu trebuie înțeleasă în sensul că ele trebuie să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părților procesului. Întinderea obligației de motivare a deciziilor variază în funcție de natura cauzelor în care sunt pronunțate. Este necesar să se țină seama, în special, de diversitatea capetelor de cerere a acțiunilor, dar și de apărările formulate de pârâți, apărări care pot avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției pronunțată de instanța de judecată.

Analizând decizia recurată, prin raportare la cererea de chemare în judecată, la motivele de apel, la apărările formulate de pârâte în fața instanței de fond și reluate în fața instanței de control judiciar, se observă că ea nu îndeplinește exigența de a fi motivată.

Un proces civil finalizat prin hotărârea care dezleagă fondul, cu garanțiile date de art. 6.1. din Convenție, include printre altele dreptul părților de a fi în mod real "ascultate", adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Aceasta obligă instanța de judecată să procedeze la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt și de drept.

În prezentul dosar, dintr-o primă perspectivă, hotărârea recurată este nemotivată pentru că instanța de apel s-a pronunțat exclusiv pe stabilirea depășirii limitelor libertății de exprimare, fără ca, preliminar acestei analize, să se pronunțe asupra posibilității constatării existenței unei fapte ilicite în lipsa persoanei ce a emis judecățile de valoare contestate ca depășind limitele libertății de exprimare. Din întreg cuprinsul hotărârii recurate nu rezultă nicio soluție cu privire la apărarea pârâtelor care au susținut că o eventuală depășire a limitelor prevăzute de art. 10 din Convenție se putea analiza doar față de/și în contradictoriu cu jurnalistul, ziaristul, publicistul sau editorul, și nicidecum exclusiv cu privire la activitatea desfășurată de radiodifuzor.

În hotărârea pronunțată, instanța a reținut următoarele:

"Curtea constată că reprezentanții pârâtelor au informat în mod incomplet și denaturat situația de fapt" dar și faptul că "protecția acordată de art. 10 ziariștilor cu privire la informarea publicului pentru chestiuni de interes general reclamă ca aceștia să acționeze cu bună - credință".

Cu toate acestea, trecând peste propriile constatări, instanța de apel a stabilit existența unei fapte ilicite, fără însă a se pronunța dacă această depășire a limitelor prevăzute de art. 10 se poate analiza numai cu privire la activitatea desfășurată de radiodifuzor.

În măsura în care acest aspect, ce constituie o problemă esențială dedusă judecății, prioritar analizei depășirii limitelor libertății de exprimare, instanța de apel avea obligația analizării aplicabilității directe sau inaplicabilității prevederilor art. 10 față de radiodifuzor, în lipsa efectuării acestei analize în contradictoriu cu emitentul judecăților de valoare.

O altă problemă esențială dedusă judecății și ignorată în pronunțarea hotărârii de către Curtea de Apel București o reprezintă pe de o parte admisibilitatea sau inadmisibilitatea daunelor morale pentru pretinsele fapte petrecute în anul 2011, iar pe de altă parte, efectele renunțării la judecată cu D. precum și lipsa motivării relativ la existența sau inexistența unei răspunderi solidare a societăților chemate în judecată.

În atare circumstanțe, în mod evident sentința recurată nu este motivată, astfel încât instanța de recurs nu poate realiza un control efectiv al legalității.

Instanța nu s-a pronunțat asupra apărărilor pârâtelor potrivit cărora, anterior intrării în vigoare a noilor dispoziții substanțiale, daunele morale puteau fi acordate numai persoanelor fizice, nu și persoanelor juridice. Instanța nu a răspuns nici dacă o eventuală afectare a dreptului la imagine sau reputație a unei persoane juridice ar putea da naștere unor prejudicii morale sau doar numai unora materiale.

Oricum, eventuala prejudiciere a dreptului la imagine a unei persoane juridice este cuantificabilă prin analiza indicilor financiar contabili ai acesteia, respectiv printr-o eventuală diminuare a cifrei de afaceri sau a profitului înregistrat de societate, în temeiul unei expertize sau a altor mijloace de probă, dar care în cauză nu s-au administrat.

Instanța nu a analizat nici apărarea esențială a pârâtelor care au subliniat calitatea reclamantei intime de operator de cablu și faptul că existența prejudiciului moral trebuie raportată exclusiv la existența unui prejudiciu material. Instanța nu a analizat că dacă afectarea dreptului la imagine sau reputație nu ar fi condus întâi de toate la nașterea unui prejudiciu material. În speță, reclamanta nu relevă existența unui prejudiciu material, ea solicită exclusiv un prejudiciu moral.

Nemotivarea hotărârii recurate rezultă și din lipsa unei analize cu privire la efectele produse de renunțarea la judecată cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu D., mai precis existența sau inexistența unei răspunderi solidare a societăților chemate în judecată.

Cu toate că, odată cu dezbaterea fondului, a fost pusă în discuție și această apărare esențială, respectiv inexistența unei solidarități între pârâte pe de o parte, iar pe de altă parte, inexistența unei solidarități cu privire la pretinsul prejudiciu cauzat de D. urmare renunțării la judecată față de aceasta, instanța de apel, fără a menționa dacă aceste argumente au fost respinse și cu atât mai puțin, motivele pentru care au fost respinse aceste argumente, a admis în tot pretențiile reclamantei și față de toate societățile pârâte, cu ignorarea renunțării la judecată în ceea ce o privește pe D. S.R.L.

Este adevărat că instanța nu este întotdeauna datoare să analizeze separat fiecare susținere a părților, putând selecta sau grupa argumentele utile în soluționarea cauzei, dar ignorarea completă a acestora, cum este cazul și în prezenta speță, echivalează cu lipsirea pârâtelor la un veritabil acces la justiție.

Deși prin actele procesuale depuse în fața instanței de apel s-a solicitat analiza aspectelor referitoare la: inexistența unei solidarități a răspunderii în privința pârâtelor; la imposibilitatea obligării primelor trei pârâte la prejudiciul suferit de reclamantă pentru presupusele fapte ilicite săvârșite de societatea D. S.R.L. în condițiile în care intimata a renunțat la judecată; la inexistența unei răspunderi în sarcina pârâtelor pentru care nu s-a renunțat la judecată pentru informațiile aduse la cunoștința publicului prin intermediul site-urilor x; la existența unei răspunderi în sarcina radiodifuzorilor sau și a unor comercianți; la relevanța în stabilirea gradului de afectare a imaginii intimei și a quantumului prejudiciului suferit de intimată, se constată că motivarea instanței de apel este una extrem de succintă, fără nicio referire la aspectele menționate, fapt care face ca decizia să fie criticabilă din perspectiva legalității, în măsura în care nu oferă transparență asupra silogismului juridic care să explice și să justifice dispozitivul și nu arată, la situația și aspectele concrete supuse judecății, care a fost parcursul logic al concluziei exprimate.

Instanța de apel nu a făcut altceva decât să constate îndeplinirea condițiilor pentru angajarea răspunderii civile delictuale prin realizarea unui examen al respectării dreptului la Q. de exprimare și a limitelor în care acesta a fost exercitat de către pârâte, fără însă a analiza și celelalte aspecte invocate care ar fi avut o înrăurire hotărâtoare asupra condițiilor necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale.

În cauză, deși instanța de apel a pronunțat o soluție care tranșează fondul cauzei, nicio apărare a pârâtelor nu a fost cercetată, nicio probă nu a fost analizată și interpretată de instanța de apel, prin urmare nu au servit ca suport al concluziilor instanței, concluzii care nu s-au fundamentat pe stabilirea unei corecte stări de fapt sau pe maniera în care legea devine incidentă în cauză.

În raport de circumstanțele concrete ale cauzei, față de apărările punctuale prin actele procesuale depuse în fața instanței de apel, se poate constata cu ușurință faptul că instanța de apel nu a cercetat fondul cauzei iar decizia apare ca nemotivată, fapt ce constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Omișiunea instanței de apel de a cerceta și verifica susținerile părților, echivalează în fapt cu lipsa analizei cauzei și, în esență, nesoluționarea acesteia printr-un procedeu real și efectiv, acela de confruntare a afirmațiilor părților cu actele cauzei, de stabilire a unei situații de fapt și de drept ca rezultat al unei aprecieri a naturii și complexității cauzei și circumstanțelor acesteia, deci nu se respectă cerințele privind motivarea unei hotărâri.

În condițiile în care cauza nu a fost soluționată în mod real, potrivit garanțiilor conținute de art. 6 din Convenție, concretizate în exprimarea de către magistrat a tuturor argumentelor deliberatorii și hotărâtorii, precum și răspunsul său la apărările și argumentele principale ale părților, în conformitate cu dispozițiile art. 312 alin. (3) și (5) din vechiul C. proc. civ., se impune admiterea acestui motiv de recurs, casarea deciziei și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel.

De asemenea, casarea deciziei și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel se impune și pentru respectarea dreptului tuturor părților din proces de a nu le fi răpit niciun grad de jurisdicție și de a avea o cale efectivă de atac.

C. Cât privește criticile de nelegalitate subsumate de către recurente dispozițiilor de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că, față de motivele de casare expuse mai sus, devine de prisos cercetarea lor în această etapă procesuală, dar ele urmează a fi avute în vedere de către instanța de apel.

De altfel, aspectele circumscrise motivului de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ. nu sunt altceva decât apărări ale părților, formulate atât în fața instanței de fond, cât și a instanței de apel, dar care, în mare măsură, au fost ignorate de către curte și pentru care s-a impus soluția casării, mai sus argumentată.

În consecință, instanța de apel, în limitele cererii de chemare în judecată și ale apelului cu care a fost investită, va analiza, în raport de temeiurile de drept invocate și de probatoriul administrat, dacă sunt întrunite condițiile antrenării răspunderii civile delictuale pentru cele trei societăți, față de care nu s-a renunțat la judecată, sub următoarele aspecte:

1. dacă răspunderea civilă delictuală a celor trei părâte (SOCIETATEA B. S.A., C. S.A., SOCIETATEA S. S.R.L.) poate fi angajată anterior sau numai ulterior ori concomitent stabilirii în contradictoriu cu formatorii de opinie a unei răspunderi delictuale urmare depășirii limitelor prevăzute de art. 10 din Convenție și în caz afirmativ,
2. dacă răspunderea civilă delictuală a celor trei părâte (SOCIETATEA B. S.A., C. S.A., SOCIETATEA S. S.R.L.) este o răspundere pentru fapta proprie sau pentru fapta altuia și
3. dacă răspunderea civilă delictuală a celor trei părâte (SOCIETATEA B. S.A., C. S.A., SOCIETATEA S. S.R.L.) este o răspundere individuală sau una solidară.

Instanța de apel va avea în vedere principiul tempus regit actum dar și faptul că, pentru obligațiile in solidum, în raport cu reglementarea din art. 1003 al vechiul C. civ., care, fără a consacra expres solidaritatea pasivă, dispunea că sunt ținute în solidar pentru despăgubire persoanele cărora le este imputabil delictul sau cvasidelictul, art. 1382 din Noul C. civ. consacră expres un caz de solidaritate pasivă legală. Formularea textului este clară și precisă, în sensul că sunt obligați în solidar să repare prejudiciul injust cauzat victimei "cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă". Deci sunt ținuți în solidar "cei care răspund pentru aceeași faptă prejudiciabilă" și nu "cei care răspund pentru unul și același prejudiciu". Așadar, în accepțiunea Noului C. civ., nu unicitatea prejudiciului determină solidaritatea, ci unicitatea faptei săvârșite de mai mulți autori.

În ipoteza în care instanța de trimitere va depăși aceste aspecte prealabile, esențiale soluționării cauzei, va analiza condițiile generale ale atragerii răspunderii civile delictuale, mai precis:

1. existența unui prejudiciu;
2. existența unei fapte ilicite;
3. existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu;
4. existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

În decizia casată, instanța a apreciat în mod greșit că doar fapta, prin ea însăși, este suficientă pentru a prezuma prejudiciul și existența raportului de cauzalitate (pag. 29 alin. (1) teza 1 din decizia recurată).

Înalta Curte de Casație și Justiție reamintește că în materia răspunderii civile delictuale prejudiciul nu se prezumă nici de lege și nici de către judecător. El se demonstrează în plan probator și trebuie să se afle într-un raport de cauzalitate cu fapta culpabilă. Chiar și pentru acordarea de daune morale este necesar ca acela care le pretinde să producă un minimum de argumente și indicii, din care să rezulte în ce măsură drepturile personal-nepatrimoniale i-au fost afectate și să administreze un probatoriu adecvat. Cu atât mai mult cu cât, în speță, cea care reclamă un prejudiciu moral este o persoană juridică, supusă unui regim legal de înființare, funcționare și de evidențiere contabilă a întregii activități economice. Scopul oricărei societăți comerciale îl constituie obținerea de profit - finis mercatorum est lucrum și, în consecință, un eventual prejudiciu moral al unei societăți comerciale poate avea repere obiective de cuantificare, pe calea unei expertize judiciare. În orice caz, despăgubirile trebuie să se prezinte într-un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora.

În apel, după casare, instanța va trebui să analizeze și vinovăția, căci în decizia recurată s-a reținut în mod greșit că vinovăția există prin simplul fapt că nu există cauze care să o înlăture (pag. 29 alin. (1) teza finală din decizia recurată). Acest raționament este complet illogic. Potrivit acestei opinii, orice act sau fapt există doar dacă nu există nimic care să îl înlăture.

Înalta Curte de Casație și Justiție reține că existența unor fapte nu se probează niciodată prin inexistența altor fapte. Dimpotrivă, faptul negativ este cel care se probează indirect prin existența faptului pozitiv opus (contrar). Și nicidecum invers. Vinovăția, ca element subiectiv al răspunderii civile delictuale, trebuie probată de cel care reclamă prejudiciul - actori incumbit probatio. La stabilirea culpei trebuie să existe un criteriu obiectiv, în funcție de conduita unui model abstract, mai ales că se deduce judecătii un domeniu reglementat - cel al audiovizualului - pentru care analiza condițiilor și circumstanțelor în care a fost săvârșită fapta ilicită și prejudiciabilă se poate face prin raportare la reglementările specifice.

Potrivit unui vechi principiu al dreptului român, un drept care nu poate fi dovedit, practic, echivalează cu un drept care nu există (idem non esse aut non probari).

În concluzie, răspunzând prin acest considerent comun atât susținerilor recurentelor, cât și apărărilor intimitei, pentru toate argumentele și temeiurile de drept reținute, conform art. 312 (1) C. proc. civ. se vor admite recursurile declarate de părțile SOCIETATEA B. S.A., C. S.A., SOCIETATEA S. S.R.L. (FOSTĂ E. S.A.) și SOCIETATEA D. S.R.L. PRIN LICHIDATOR JUDICIAR T. împotriva deciziei civile nr. 1152/2014 din 27 noiembrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a VI-a civilă. Se va casa decizia recurată și se va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe de apel.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursurile declarate de părțile SOCIETATEA B. S.A., C. S.A., SOCIETATEA S. S.R.L. (FOSTĂ E. S.A.) și SOCIETATEA D. S.R.L. PRIN LICHIDATOR JUDICIAR T. împotriva deciziei civile nr. 1152/2014 din 27 noiembrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a VI-a civilă.

Casează decizia recurată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe de apel.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 27 mai 2015.